

LEDAREN:

Vi behöver sjukgymnastisk forskning

VI SOM KÄR vet hur vi med anpassad fysisk aktivitet och träning kan förhindra och behandla inte bara de stora folksjukdomarna utan även smalare diagnosområden. Vi har idag forskning som styrker vår kliniska kunskap men vi behöver i ännu större utsträckning framgångsrik forskning för att påvisa att vi bidrar till förbättrad hälsa hos befolkningen.

Den sjukgymnastiska forskningen positionerar oss i samhället och den behöver framhållas i alla sammanhang, i upphandlingar, i system för vårdval och vid nedskärningar, där vi sjukgymnaster annars riskerar att stå som sekundära till andra yrkesutövare. Men vi behöver bli fler forskare och i den ökande konkurrensen om forskningsmedel behöver vi dessutom positionera oss inom forskarsamhället!

ETT VIKTIGT EXEMPEL på positionering är att professor Birgitta Öberg från Linköping sedan januari 2010 är ledamot i Vetenskapsrådets ämnesråd för Medicin och Hälsa (VR-MH). Det är en mycket tung post som bara de mest meriterade professorerna kommer i fråga för. VR, som är en statlig myndighet under Utbildningsdepartementet, fördelar projektanslag och anställningar vid VR-MH, vilka landets professorer och seniora forskare kan vara med och söka. Vi behöver därför verka för en ökning av forskare och god återväxt av professorer och seniora forskare för att kunna konkurrera om medel och även i framtiden kunna bedriva forskning inom sjukgymnastik.

Ett hinder är att villkoren för finansiering av sjukgymnastisk forskning skiljer sig från forskande läkares villkor. Till exempel är inte så kallade ALF-medel sökbara för andra än läkare i stora delar av landet. Ett mål att verka för är att få tillgång till att söka dessa medel i hela landet. Att ha sjukgymnaster på ledande poster inom universitetsvärlden och forskarsamhället är således avgörande för vårt ämnes fortsatta utveckling.

En del kanske ställer frågan om det här spe-

lar någon roll för varje enskild arbetande sjukgymnast. Svaret är att det spelar roll för hela vår kår.

Inför ett forskningsprojekt har jag som aktiv forskare besökt flera sjukgymnastkliniker i Stockholmsområdet. Jag har då träffat många kompetenta och välutbildade kollegor och möts av positiva kommentarer som "Äntligen! Vi vet ju att det vi arbetar med gör nytta!"

Ja, och vi behöver också visa det vetenskapligt för att ha en chans. I det arbetet har alla sjukgymnaster en roll men alla behöver inte bli forskare. De sjukgymnaster jag träffar vill bidra till den sjukgymnastiska forskningen genom att träna patienter. Det är ett bra sätt att dra strån till vår gemensamma stack!

ATT VARA EN aktiv forskningskonsument och forskningsanvändare verkar också för kårens utveckling. Forskning visar att sjukgymnaster är positiva till forskningsrelaterade aktiviteter men i det kliniska arbetet är det många gånger andra källor än forskningsresultat som ligger till grund för våra kliniska beslut.

Forskning visar att det spelar roll att sjukgymnaster har högre utbildning än grundutbildning. Det ökar förståelsen för vad forskningsresultat betyder och hur de kan omsättas i klinik. Att exempelvis ta en masterexamen är alltså inte bara utvecklande för individen utan också för kåren som helhet. Hela ansvaret för forskningsanvändning kan dock inte läggas på individen.

Forskning visar även att arbetsförhållanden och den sociala miljön är av betydelse. Vi forskare behöver dessutom förpacka vår framforskade kunskap för att på ett begripligt sätt föra ut den, inte bara i samhället, utan också i våra egna led.

Om vi gemensamt bidrar kan vi ytterligare överbygga klyftan mellan forskning och klinik och komma ännu längre i vår strävan att hjälpa våra patienter och därigenom medverka i samhällsutvecklingen. ○

Åsa Dederling

Ledamot av förbundsstyrelsen

"Forskning visar att det spelar roll att sjukgymnaster har högre utbildning än grundutbildning."